

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญและที่มาของปัญหา

ความงดงาม ความเปล่ง ความปลั่ง ทางด้านดนตรีไทยนั้น เราไม่สามารถจะสัมผัสรับรู้ในการฟังได้เพียงอย่างเดียว แต่จำเป็นต้องใช้ทั้งการฟังพิจารณา ใช้ความคิด ติดตามบทเพลง ที่กำลังบรรเลงอยู่ในขณะนั้น ซึ่งประกอบไปด้วย ทำนอง จังหวะ ลีลา และถ้าหากสิ่งเหล่านี้มีความประณีตละเอียดอ่อนมากเพียงใด ความงดงามของเสียงดนตรี ย่อมมีมากขึ้นตามไปด้วย

มนุษย์เป็นผู้เห็นคุณค่าความสำคัญ ความเปล่งปลั่งของเสียงดนตรี จึงได้คิดค้นหาคุณภาพของเสียงดนตรีโดยการคิดประดิษฐ์ท่วงทำนอง สร้างลีลา ความไพเราะ ให้วิจิตรพิสดาร งดงามตามแบบและแนวคิดของผู้คิดประดิษฐ์ทำนองเพลง จึงเป็นภาพสะท้อนถึงความสำคัญแห่งเสียงดนตรีท่วงทำนองที่เปรียบประดุจเสียงทิพย์ที่มาจากบนสวรรค์ ที่มีผลต่อวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของคนเรตั้งแต่เกิดจนกระทั่งตาย สังคมของคนไทยนั้นได้เสพเสียงดนตรีในทุก ๆ กิจกรรม ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินชีวิตล้วนทั้งสิ้น และด้วยดนตรีเป็นศิลปะชั้นสูง ผู้ประพันธ์จะต้องใช้ความคิดอย่างละเอียด ละเอียดละออ พิถีพิถัน เป็นขั้นเป็นตอนอย่างมาก ในการรังสรรค์สร้างเสียงดนตรี เพื่อถ่ายทอดประสบการณ์จินตนาการ พร้อมกับสอดแทรกแนวคิด ความรู้สึกเอกลักษณ์เฉพาะตนลงไปใบบทเพลงผ่านบทเพลง ผ่านนักดนตรีไปสู่เครื่องดนตรี และถ่ายทอดไปสู่ผู้ฟัง ดังนั้นความงดงาม ความวิจิตร ความปลั่ง ความตระการตา ของบทเพลงจะเกิดขึ้นไม่ได้หากผู้บรรเลง ไม่เข้าใจวัตถุประสงค์ของผู้ประพันธ์คิดเพลง และผู้ฟังไม่เข้าใจในวัตถุประสงค์ในการบรรเลงและบทเพลงที่ผู้บรรเลงกำลังบรรเลงในขณะนั้น

เพลงไทยทุกเพลง ก็แสดงถึงความงดงามของเสียง ซึ่งร้อยกรองเข้าไว้อย่างมีแบบแผนเป็นคติชนลักษณ์ ซึ่งได้มีการปรับปรุง ถ่ายทอดสืบเนื่องกันมาแต่โบราณกาลจนถึงทุกวันนี้ แบบฉบับนั้นย่อมต้องใช้ระยะเวลานับร้อยปีขึ้นไป จึงได้มาซึ่งความภาคภูมิใจของผู้ที่เป็นเจ้าของเสียงเพลงอันเป็นมรดกทางศิลปวัฒนธรรม รวมทั้งยังเป็นเอกลักษณ์ของชาติ

เพลงเดี่ยว สร้างขึ้นเพื่อเป็นการสำแดงฝีมือลายมือของผู้บรรเลง กับเครื่องดนตรีเพียงชิ้นเดียวหรือประเภทเดียว โดยคิดสร้างทำนองไว้เฉพาะทางของแต่ละเครื่องมือ จุดประสงค์ก็เพื่อเน้นทักษะ ความสามารถการบรรเลงของนักดนตรีเป็นสำคัญ

ในด้านเพลงเดี่ยวของเพลงไทย จำแนกเป็น 3 ส่วนคือ

1. ส่วนที่เกี่ยวกับผู้บรรเลง
2. ส่วนที่เกี่ยวกับทำนองเพลง กับ เครื่องดนตรีที่ใช้บรรเลง
3. ส่วนที่เกี่ยวกับผู้ประพันธ์เพลง

ทั้งสามส่วนนี้เกี่ยวข้องกับสัมพันธ์กันจนไม่สามารถที่จะแยกออกจากกันได้ ไม่ว่าจะเป็นผู้ที่ประพันธ์เพลงจะต้องทราบถึงขีดความสามารถของผู้ที่จะบรรเลง ผู้บรรเลงก็จะต้องมีทักษะความสามารถที่เหมาะสมกับของเครื่องดนตรีที่ตนเองจะถ่ายทอดลีลาของทำนองเพลงลงไปบนเครื่องดนตรีชิ้นนั้นอย่างเต็มความสามารถของตน

ส่วนที่เกี่ยวกับผู้บรรเลง ดังได้กล่าวมาแล้วว่าเพลงเด็วมักจะเน้นในด้านความสามารถของผู้ที่บรรเลงเป็นสำคัญ ผู้ริเริ่มคิดทำนองเด็วขึ้นในวงดนตรีไทย ที่เก่าแก่และปรากฏหลักฐานอยู่น่าจะได้แก่ พระประดิษฐ์ไพเราะ (มี ดุริยางกูร) หรือ ครูมีแขก ท่านผู้นี้ได้เป็นครูดนตรีไทยมาตั้งแต่ปลายรัชกาลที่ 3 ถึงรัชกาลที่ 5 แห่งกรุงรัตนโกสินทร์ ผู้ที่มีความสามารถทางด้านปี่ในเป็นอย่างมากในสมัยนั้น

พระประดิษฐ์ไพเราะ (ครูมีแขก) ถือว่าเป็นผู้บุกเบิกแนวทางเด็วให้กับคนดนตรีรุ่นใหม่ ก่อนหน้านี้อาจมีผู้ที่มีความสามารถในทางเด็ว คงได้ประดิษฐ์ทางเด็วเอาไว้ด้วยเหมือนกัน แต่ไม่ปรากฏหลักฐานแน่ชัด

สำหรับส่วนที่เกี่ยวกับทำนองเพลงกับดนตรี เนื่องจากการประดิษฐ์ทำนองเพลงทางเด็ว นั้นจะต้องให้เหมาะสมกับชนิดของเครื่องดนตรี ทั้งนี้เพราะความสะดวกและเหมาะสมต่อเครื่องดนตรีที่ไม่เหมือนกันและเกิดความไพเราะที่ต่างกันด้วย

เครื่องดนตรีที่จะต้องสร้างทำนองทางเด็วเอาไว้โดยเฉพาะแยกไปตามลีลาของเพลงเด็วได้เป็นสองกลุ่ม ดังนี้

ก. กลุ่มเครื่องดนตรีประเภทเครื่องสีและเครื่องเป่า

ข. กลุ่มเครื่องดนตรีประเภทเครื่องดีดและเครื่องตี

กลุ่มเครื่องดนตรีประเภทเครื่องสีและเครื่องเป่า เป็นเครื่องดนตรีที่สามารถทำให้เกิดเสียงที่ต่อเนื่องกันไปได้โดยเสียงไม่ขาดหาย เช่นเดียวกับวิธีเปล่งเสียงของคน ดังนั้นลีลาของท่วงทำนองเพลงที่ใช้บรรเลงกับเครื่องดนตรีประเภทนี้ จึงคล้ายกับการบรรเลงรับร้อง โดยทั่วไป คือ มีลีลาของทำนองเป็น 2 แบบ แบบหนึ่งคล้ายทำนองร้อง ที่เรียกว่า ทางหวาน เพราะเครื่องดนตรีประเภทนี้สามารถทำเสียงเลียนเสียงร้องได้ใกล้เคียงที่สุด อีกแบบหนึ่งคล้ายทำนองรับ หรือบรรเลงที่เรียกกันว่า ทางเก็บ

นี่เป็นหลักขั้นต้นเกี่ยวกับทำนองเด็วของเครื่องสีและเครื่องเป่า สำหรับฝึกหัดในระยะเริ่มแรก แต่มิได้แสดงถึงการมีฝีมือเท่าที่นิยมกัน จะต้องมีวิธีปรุงแต่งทำนองให้วิจิตรพิสดารออกไป อยากรู้ก็ตามในทางหวานหรือทางเลียนทำนองร้องนั้น การปรุงแต่งก็เพื่อสะดวกต่อเครื่องดนตรีแม้ว่าเครื่องดนตรีเหล่านี้จะทำเสียงร้องได้ แต่ก็ไม่เหมือนเสียงที่เด็ว ต้องปรุงแต่งบ้าง แต่ก็ยังคงยึดหลักทำนองเสียงร้องเอาไว้ ทางหวานจึงเป็นทำนองเอือกเย็นสดชื่น หรืออยู่ในห้วงคำนึง เพื่อฝึน ส่วนทางรับนั้นเป็นการแสดงถึงความสามารถและฝีมืออีกแนวหนึ่ง ทำนองทางเก็บจึงเปลี่ยนอารมณ์ผู้ฟังโดยฉับพลัน กลายเป็นทำนองครุดัน ตึกตัก แผงไปด้วยความ

สนุกสนาน ตื่นเต้น ทำนองทางเก็บนี้ถ้าผู้ฟัง ฟังดนตรีไม่เป็นก็จะไม่เกิดความไพเราะ เพราะฟัง ทำนองเพลงไม่ออก เนื่องจากทำนองปรุงแต่งมากจนเกินไปจนแทบจะปิดทำนองเดิม เป็น ทำนองที่บรรเลงค่อนข้างยาก นักดนตรีผู้ต่อเพลงเดี่ยวมาจากครู อาศัยความจำจากที่ครูแนะนำ ทั้งทำนองและแนวปฏิบัติ ทั้งนี้ถือเป็นคิดว่า หากใช้บรรเลงในทำนองรับทั่วไปก็แสดงว่าเป็นผู้ ไม่มีฝีมือ จากการศึกษาทำนองเพลงเดี่ยวสำหรับเครื่องสี และเครื่องเป่านี้ ทำให้เกิดกลวิธีการบรรเลงขึ้นหลายอย่าง เช่น

วิธีการเป่าระบายลม สำหรับเครื่องเป่าไม่ว่าจะเป็นขลุ่ยหรือปี่ นับเป็นหลักสำคัญ สำหรับผู้ฝึกหัดเครื่องเป่าทั้งหลาย ก่อนอื่นต้องรู้จักการระบายลม คือ การทำเสียงไม่ให้ขาดหาย นับเป็นวิธีการบรรเลงที่สำคัญ สำหรับผู้ฝึกหัดเครื่องเป่าทั้งหลาย

กลุ่มพวกเครื่องดีดและเครื่องตี สามารถจะทำการจำแนกออกเป็น 2 ประเภท คือ ประเภทที่ทำให้เกิดทำนองเพลง เช่น จะเข้ และเครื่องตีในวงปี่พาทย์ทั้งหลายอันประกอบด้วย ระนาดเอก ระนาดทุ้ม มโหระทึก มโหระทึกเล็ก กับเครื่องตีที่ทำให้เกิดจังหวะ หน้าทับ เช่น กลอง เป็นต้น

เครื่องตีประเภทที่สร้างทำนองเพลงได้ สามารถสร้างทำนองเพลงได้เพียงแบบเดียว คือ ทำนองรับ หรือทำนองบรรเลง โดยคิดสร้างทำนองเพลงให้เหมาะสมกับ “ทาง” ของเครื่องดนตรี เช่น ทางระนาดเอก ทางระนาดทุ้ม ทางมโหระทึกเล็ก ทางมโหระทึกใหญ่ เป็นเหตุให้เกิดกลวิธีการบรรเลงขึ้นมากมายหลายวิธี ล้วนแต่นำมาซึ่งความสามารถของผู้บรรเลงทั้งสิ้น เฉพาะอย่างยิ่ง ระนาดเอก ที่จัดว่าเป็นเครื่องดนตรีที่มีกลวิธีการบรรเลงที่มากที่สุด และสำคัญ ที่สุดในวงปี่พาทย์ เช่น ทางเก็บ การขยี้ คาบลูกคาบดอก การไขว้ การสะบัด เป็นต้น

ด้วยเหตุนี้ทำนองเดี่ยวของกลุ่มนี้ จึงเน้นในด้านความเร็วเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งภาษาที่คนดนตรีไทยนิยมพูดกันว่า “ไหว” คือบรรเลงได้เร็ว ผู้ฟังต้องฟังให้เข้าใจในดับทเพลง จึงไม่ค่อยชอบทางเดี่ยวอย่างพวกเครื่องตี เพราะว่าได้ปรุงแต่งทำนองเพลงออกไปมากและยังมี “ทาง” ของการบรรเลงไปตามแบบของเครื่องตีด้วยแล้ว ยิ่งฟังยากยิ่งขึ้น ผู้ที่อยู่ในวงการดนตรีเท่านั้นที่จะเข้าใจในทำนองและลักษณะเพลงเดี่ยวของพวกเครื่องตี เนื่องจากมีทำนองคู่คั่น โลดโผน และแจ่มกร้าว เร้าใจ ของผู้ฟังเป็นตลอดเวลา (การดนตรีไทยและทางเข้าสู่ ดนตรี , 2532 : 219 - 283)

ส่วนที่เกี่ยวกับผู้ประพันธ์เพลง เนื่องจากเครื่องดนตรีไทยเป็นเครื่องดนตรีที่มีความเรียบง่าย แต่ยิ่งเรียบง่ายเท่าไร ผู้บรรเลงยิ่งต้องแสดงฝีมือในการบรรเลงของตนเองไม่มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ดังนั้นผู้ประพันธ์เพลงเดี่ยวจึงมีความสำคัญอย่างมากในการที่จะสร้างสรรค์ผลงานเพลงที่จะแต่งขึ้นให้เหมาะสมกับเครื่องดนตรีแต่ละชนิด ทางเดี่ยวของครูท่านใดมีทางเพลงที่ไพเราะ แปลกหู ผู้บรรเลงต้องใช้ความสามารถในการบรรเลงสูง จึงจะเกิดความไพเราะ และทางเดี่ยวของครูเพลงท่านนั้นก็จะเป็นที่นิยมบรรเลงกันในหมู่นักดนตรีไทย ที่นิยมการบรรเลงเพลงเดี่ยว

ดังนั้นเพลงเดี่ยวจึงนับเป็นเพลงที่มีความสำคัญยิ่งของการดนตรีไทย เหตุเพราะเพลงเดี่ยวจัดเป็น “ วัฒนธรรมชั้นสูง ” ของการดนตรีไทย เนื่องจากเป็นเพลงที่แสดงถึงความสามารถของผู้ประพันธ์และผู้บรรเลงดนตรี อีกทั้งยังเป็นเพลงที่มีลีลาต่างๆ ที่ก่อให้เกิดกลวิธีในการบรรเลงของแต่ละเครื่องมือ ดังเหตุผลที่กล่าวมาแล้ว ซึ่งในอดีตครูบาอาจารย์ทางดนตรีไทยท่านได้ประพันธ์เพลงทางเดี่ยวไว้สำหรับเครื่องดนตรีประเภทต่างๆ แต่ละชนิดมากมาย และยังเป็นที่นิยมบรรเลงกันอยู่จนถึงทุกวันนี้

จากเหตุผลที่ได้กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยมีความสนใจในการ เดี่ยวปี่ใน เป็นพิเศษ จึงได้ศึกษาค้นคว้าลักษณะของเครื่องเป่าที่ทำด้วยไม้ จากการศึกษาค้นคว้าได้มีผู้ให้ความคิดเห็นกล่าวไว้ว่าเครื่องเป่าที่มีลิ้นและมีลักษณะรูปทรงคล้ายปี่ใน ที่ใช้กันในปัจจุบันมีอยู่ด้วยกัน 3 ชนิด คือ ปี่ใน ปี่กลาง ปี่นอก ปี่ทั้ง 3 ชนิดนี้ มีลักษณะเหมือนกันทุกประการ ต่างกันเพียงความเล็กใหญ่ และระดับความสูงต่ำของเสียง กล่าวคือปี่ในซึ่งมีขนาดใหญ่สุดจะมีเสียงต่ำ ปี่กลางซึ่งมีขนาดกลางระดับเสียงจะอยู่ปานกลาง และปี่นอกมีขนาดเล็กเสียงจะแหลม ท่อซึ่งทำหน้าที่เป็นตัวขยายเสียงนั้นเรียกว่า “ เลา ” เลาปี่จะทำด้วยไม้จริง เช่น ไม้ชิงชัน ไม้พยอม เลาปี่มีความยาวแตกต่างกันตามชนิดกล่าวคือ ปี่ในมีความยาวประมาณ 52 เซนติเมตร ความกว้างประมาณ 4.5 เซนติเมตร ปี่กลางมีความยาวประมาณ 37 เซนติเมตร กว้างประมาณ 4 เซนติเมตร และปี่นอกมีความยาวประมาณ 31 เซนติเมตร มีความกว้างประมาณ 3.5 เซนติเมตร ทั้ง 3 ชนิดนี้มีลักษณะบานหัวบานท้าย และป่องตรงกลางเจาะรูกลวงตลอดเลา โดยให้ทางด้านบน คือ ด้านที่ใส่ลิ้นมีรูเล็ก และรูด้านล่างจะมีรูใหญ่ บริเวณเลาปี่ที่ป่องกลางจะเจาะรู 6 รู ลิ้นปี่ทำด้วยใบตาลนำมาตัดซ้อนกัน 4 ชั้น ตัดผูกติดกับท่อทองเหลืองเล็กๆ เรียกว่า “ กำพวด ” ในการบรรเลงหน้าที่ของปี่คือ เป่าเก็บบ้าง โหยหวนบ้าง คลอไปตามทำนองของเพลงบ้าง

ปี่ จัดเป็นเครื่องดนตรีประเภทบรรเลงนำจะอยู่ในวงปี่พาทย์ไม้แข็ง และจะแยกกันใช้ตามลักษณะงานในแต่ละอย่างไป เช่น ปี่ในใช้ประกอบการแสดงละคร โขน และการรับร้องคลอร้อง ปี่กลางใช้บรรเลงประกอบการแสดงโขนและหนังใหญ่ และปี่นอกใช้บรรเลงประกอบการรับ – ร้อง บทบาทของปี่ใน ในสมัยโบราณถือว่าปี่เป็นประธานของวง จึงเรียกชื่อวงดนตรีว่า “ วงปี่พาทย์ ” ปี่จึงมีหน้าที่เป็นผู้ขึ้นเพลง เช่น ขึ้นรัวประลองเสภา โหมโรงเสภา เพลงช้าเพลงเร็ว เพลงเรื่อง เชิด ตระ เป็นต้น นักดนตรีทุกคนทราบดีว่าถ้าเมื่อใดจะบรรเลงเพลงเหล่านี้ ผู้ที่ทำหน้าที่ขึ้นเพลงคือ คนปี่

นอกจากนี้ปี่ยังมีหน้าที่อีกอย่างหนึ่งคือ การเป่าเลียนเสียงคนร้องซึ่งถือว่าในบรรดาเครื่องดนตรีในวงปี่พาทย์ทั้งหมด ปี่เป็นเครื่องดนตรีที่สามารถเลียนเสียงคนร้องได้คล้ายคลึงมากที่สุด จึงเป็นหน้าที่อีกอย่างหนึ่งของปี่โดยเฉพาะปี่ใน เช่น เป่าคอกในเพลงเต่ากินผักนึ่ง เพลงพระอาทิตย์ชิงดวง เพลงนกขมิ้น หรือเป่าเลียนเสียงคนร้องประกอบการรำลูลาย การแสดงโขน

เรื่องรามเกียรติ์ ตอนหนุมานจับนางสุพรรณมัจฉา ก็เป็นที่นิยมให้ เดี่ยวปีใน เพลงเชิดนอก ประกอบในการแสดง

ในการบรรเลงปีใน ในวงปีพาทย์ไม้แข็ง ถ้าจะต้องมีการเดี่ยวของแต่ละเครื่องมือด้วยแล้ว เป็นหน้าที่ของปี ที่จะต้องบรรเลงเริ่มเป็นเครื่องมือแรก จากนั้นก็จะบรรเลงต่อด้วยระนาดเอก ฉ่องวงใหญ่ ฉ่องวงเล็ก และระนาดทุ้ม

เพลงที่ใช้ในการเดี่ยวของปีในนั้น เพลงเดี่ยวที่นิยมบรรเลง เช่น เดี่ยวเพลงนกขมิ้น เพลงพญาโศก เพลงแขกมอญ เพลงสารถี เพลงทะเลแย เพลงกราวใน เพลงเชิดนอก เพลงทยอยเดี่ยว และเพลงลาวแพน โดยเฉพาะเพลงลาวแพน ปัจจุบันนี้ จะนิยมใช้เป็นเพลงเดี่ยวของจะเข้บรรเลงเป็นส่วนมาก แต่ที่แท้จริงแล้ว ปีในเป็นเครื่องดนตรีชิ้นแรกที่มีการบรรเลง “ เดี่ยวเพลงลาวแพน ” มาก่อนเครื่องดนตรีชนิดอื่น

เพลงลาวแพน เป็นเพลงเดี่ยวที่ได้รับความนิยมบรรเลงกันมากในวงการดนตรีไทย มีการนำไปทำเป็นเพลงเดี่ยวสำหรับเครื่องดนตรีไทยเกือบทุกเครื่อง เช่น ปีใน ระนาดเอก ระนาดทุ้ม ฉ่องวงใหญ่ จะเข้ ซอด้วง ซออู้ ซอสามสาย เป็นต้น แม้กระทั่งเครื่องดนตรีตะวันตกก็นิยมนำเพลงลาวแพนไปบรรเลงกัน เช่น เปียโน ไวโอลิน คลาริเน็ต แซกโซโฟน เป็นต้น

จากที่ได้กล่าวมาแล้วทั้งหมด ผู้วิจัยเห็นว่าเดี่ยวปีในเพลงลาวแพน เป็นเพลงที่หาฟังได้ยาก และมีความไพเราะมาก ผู้บรรเลงจะต้องมีความรู้ความสามารถ และมีฝีมือยอดเยี่ยม โดยเฉพาะผลงานฝีมือการเดี่ยวปีในของ เรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล นับว่าเป็นที่ยอมรับของบรรดาศิลปินดนตรีไทยอย่างกว้างขวาง ปัจจุบันท่านอายุ 74 ปี เป็นข้าราชการบำนาญของกองทัพเรือ สังกัดกองดุริยางค์ทหารเรือ ในตำแหน่งคนปี ท่านรับราชการตั้งแต่ปี พ.ศ. 2499 ถึงพ.ศ. 2534 เริ่มหัดดนตรีไทยครั้งแรก กับนายเอก แก้วกระมล ผู้เป็นบิดาซึ่งเป็นคนปีอยู่ที่จังหวัดอ่างทอง ซึ่งเป็นลูกศิษย์ของครูหลวงประดิษฐไพเราะ (ศร ศิลปบรรเลง) ต่อจากนั้น ได้ร่ำเรียนทางปีกับ หมื่นตันตริการเจนจิต คนปีในสมัยรัชกาลที่ 6 และท่านหมื่นตันตริการเจนจิตเป็นผู้ที่ได้ฝากเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล ให้เป็นศิษย์ของครูเทียบ คงลายทอง และท่านได้มีโอกาสอันดีที่ได้ศึกษาหาความรู้จากครูที่มีชื่อเสียงอีกหลายท่านที่มีความรู้ความสามารถโดยตรง เรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล ท่านได้ถ่ายทอดวิชาไปสู่ลูกศิษย์จำนวนมากตลอดมา จนถึงปัจจุบัน

เดี่ยวปีในเพลงลาวแพน เรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล ได้มาจากโน้ตสากลเพลงเดี่ยวลาวแพนของท่านครูจางวางทั่ว พาทย์โกศล โดยที่มาของการได้เพลงเดี่ยวปีในเพลงลาวแพนทางของเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมลนั้น ด้วยท่านเป็นนักดนตรีที่ไม่เคยหยุดนิ่งที่จะร่ำเรียนวิชาทางดนตรี ท่านจึงได้เดี่ยวปีในเพลงลาวแพนมาจาก วงดุริยางค์สากล ของกองดุริยางค์กองทัพเรือ โดยได้มาเป็นโน้ตสากลที่ท่านครูจางวางทั่ว พาทย์โกศล ทำไว้สำหรับให้ปีคลาริเน็ตบรรเลง ซึ่งโน้ตที่ได้มานั้นเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมลได้มาโดย เรือเอกแสวง วิเศษสุด หัวหน้าหมวดดนตรีไทย กองดุริยางค์ทหารเรือ แนะนำให้ไปขอโน้ตจาก พันจ่าเอกชื่น (เป่าโอโบ) วงดุริยางค์กองทัพเรือในขณะนั้น

เมื่อปี พ.ศ. 2505 และได้นำความรู้ความสามารถของท่านที่มีอยู่อย่างมากมาย ในด้านการบรรเลงปี่ใน ฝึกเป่าจากโน้ตโดยมีการใช้กลวิธีการใช้ลม ใช้นิ้ว และลีลาตามแบบทางปี่ในของท่านเอง บรรเลงปี่ในเพลงลาวแพนจนเป็นที่พูดกันอย่างมาก ในวงการดนตรีไทยสมัยนั้น เดี่ยวปี่ในเพลงแพนของเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมลนี้ มีการออกอากาศตามสถานที่ราชการหลายแห่ง อาทิ เช่น ที่วิทยุการศึกษา วิทยุ อส. สวนอัมพร และสถานที่อื่นๆ อีกมากมายจนมีผู้วิพากษ์วิจารณ์กันว่า ทางปี่ในเพลงลาวแพนที่เรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล เป่านั้น มีความไพเราะน่าฟัง และมีทางปี่ที่แปลกกว่าทางเดี่ยวปี่ในเพลงลาวแพนทางอื่นๆ

ทางผู้วิจัยได้ทราบจากเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล ว่าทางเดี่ยวปี่ในเพลงลาวแพนที่ท่านได้มานี้ ยังไม่เคยปรากฏว่ามีนักดนตรี มาขอทำการวิจัยเดี่ยวปี่ในเพลงลาวแพน กับท่านมาก่อน

จึงเป็นการสมควรที่จะได้ศึกษาและวิเคราะห์ผลงานกเดี่ยวปี่ในเพลงลาวแพน ที่บรรเลงโดยเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล ซึ่งเป็นทางที่มีเอกลักษณ์เฉพาะทางปี่ในที่ได้รับการถ่ายทอดมาจากโน้ตของ ท่านครูจางวางทั่ว พาทยโกศล และทำการบันทึกเก็บข้อมูลไว้ เพื่อเป็นประโยชน์ทั้งในการเผยแพร่แก่ผู้สนใจ เพื่อเป็นการอนุรักษ์ผลงานชิ้นสำคัญนี้ มิให้ชำรุดสูญหายไปตามกาลเวลา และคงอยู่เป็นมรดกทางวัฒนธรรมตลอดไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ทางเพลง เดี่ยวปี่ในเพลงลาวแพนที่บรรเลงโดยเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล
2. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบโน้ตเดี่ยวปี่ในลาวแพนของครูจางวางทั่ว พาทยโกศล ที่นำมาปรับแต่งและบรรเลงโดยเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล กับโน้ตเดี่ยวปี่ในเพลงลาวแพนของเดิมของครูจางวางทั่ว พาทยโกศล ที่บันทึกไว้โดยครูอาจ สุนทร

วิธีดำเนินการวิจัย

ขั้นตอนที่ 1 ข้อมูลในการวิเคราะห์ทางเดี่ยวปี่ในที่บรรเลงโดย เรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล โดยการไปทำการบันทึกแถบเสียงและบันทึกภาพถ่าย / วิดีโอที่บ้านของ เรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล การบันทึกโน้ตเพลงเดี่ยวลาวแพนทางปี่ใน จะบันทึกเป็นโน้ตไทย

1. ศึกษาทางปี่ในเพลงลาวแพนกับเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล
2. บันทึกเป็นแถบเสียงและโน้ต
3. วิเคราะห์ในหัวข้อต่างๆดังนี้
 - ท่วงทำนองเพลง ทางเพลง
 - การใช้ลม ใช้นิ้ว
 - กลวิธีพิเศษ

- เอกลักษณ์ในการบรรเลง
- ขั้นตอนที่ 2 ศึกษาประวัติเรอตรีสุวิทย์ แก้วกรมล
ผู้วิจัยดำเนินการรวบรวมข้อมูลดังนี้
- รวบรวมข้อมูลด้านประวัติส่วนตัว โดยสังเขป
 - แรบบัลศาลใจในการประดิษฐ์เพลงเดี่ยวลาวแพนทางปี่ใน
- ขั้นตอนที่ 3 การสรุปผลการศึกษา
เรียบเรียง วิเคราะห์ และสังเคราะห์ ข้อมูลต่างๆ เพื่อนำเสนองานวิจัยด้วยการเขียนเชิงพรรณนา

รูปแบบการนำเสนอ

ในการวิจัย ผู้วิจัยได้กำหนดข้อตกลงเบื้องต้นดังนี้

1. การนำเสนอข้อมูลการบันทึกระบบเสียงด้วยโน้ตไทย ตามระบบเสียงของคนตรีไทย
2. การบันทึกโน้ตไทย บันทึกโดยใช้อักษร ด ร ม ฟ ซ ล ท บรรจุอยู่ในตาราง 8 ห้อง และสัญลักษณ์เสียงสูง เสียงต่ำ ตามแบบการบันทึกโน้ตไทย

ตัวอย่างการบันทึกโน้ต

-- ล ท	- ด - ร	- ม - ร	- ด - ซ	- - - ล	- - - ท	- - - ด	- - - ร
--------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------

กลวิธีในการบรรเลงปี่ในเพลงเดี่ยวลาวแพน

- เสียงแหบ คือ การเป่าปี่เสียงที่สูงเริ่มต้นตั้งแต่เสียง โด สูงขึ้นไป
- เสียงกรวด คือ เสียงฟ้าในระดับเสียงกลางของปี่ใน โดยจะมีเสียงที่แตกเครือจากการบังคับลมในการบรรเลง
- ตอดลิ้น คือ การเป่าปี่โดยการใช้ลิ้นของผู้บรรเลงไปกระทบลิ้นปี่เพื่อการเน้นให้เสียงนั้นมีความชัดเจนยิ่งขึ้น
- ตอดลม คือ การทำเสียงให้มีความสั้นสะเทือนเป็นช่วงๆ โดยการใช้ลมที่ลำคอ
- ตีนิ้ว คือ การทำเสียงให้สั้นสะเทือนจากการใช้นิ้วปิดเปิดที่รูปิดติดกัน 2 ครั้ง
- เป่าพรม คือ การใช้นิ้วปิดเปิดรูปี่ขึ้นลงเร็วๆ เพื่อให้เสียงเกิดการประสานเป็นคู่ ส่วนมากจะเป่าพรมเป็นคู่ 2 และคู่ 3
- เป่าเก็บ คือ การเป่าต่อเนื่องเป็นพยางค์ถี่ๆ ติดต่อกัน
- เป่าควงเสียง คือ การเป่าเสียงเดียวกันแต่ใช้นิ้วต่างกัน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เป็นการอนุรักษ์บทเพลงการเดี่ยวปี่ในเพลงลาวแพนทางที่บรรเลงโดย เรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล
2. เป็นแนวทางการศึกษาค้นคว้าและฝึกปฏิบัติ สำหรับผู้ที่สนใจในทางเดี่ยวปี่ในเพลงลาวแพน